

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 183.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365841472/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

me. »Gid vi var vei herfra!« – hviskede hun til Faderen – »det afskyelige Menneske har ret forskrækket mig.«

»Amalia!« – hviskede nu Valman i sit Inderste, og han var vis paa, Ingen kunde høre det; men han saae en Sittren i den unge Piges Skikkelse, som robede, at hun havde fornummet hans Nærhed. Ved en Vending af hendes Hoved, saae han et Glimt af hendes ene Kind. Den var bleeg – og hun hældede sig tilbage mod Stoleryggen, hvorpaa han havde hvilet sin Haand.

»Giv Agt! nu begynder det!« – sagde Agenten, og satte sine Briller paa Næsen. Et Tæppe rullede tilside i Baggrunden af Salen, og der hørtes en hemmelighedsfuld Musik, ligesom langt borte, medens der efterhaanden blev et deiligt Landskab synligt, som med skuffende Sandhed dukkede op af en Taage i svag Morgendæmings-Belysning. Hvert Øieblik blev det klarere, og man saae bestemt enhver Gjenstand; men, uden at nogen Bevægelse mærkedes, gled enhver Skikkelse bestandig over i en anden, og hvor man nylig havde seet det herligste Landskab med Bjerge og Floder, fjerne Borge og Byer, saae man snart et vildt brusende Hav, med et Skib i Havsnød, og Musikken antog samme vilde Character – det klare Daglys var forvandlet til et Uveirsmørke; man hørte det tordne langt borte og saae et Lyn slaae ned i det synkende Skib – men i samme Øieblik var Skibet en Fugl, som fløj hen over en stille Indsø i Maanelys.

Den Maade, hvorpaa disse Billeder smeltede over i hverandre, og den høie Grad af Skuffelse, hvormed enhver Beskuer inddroges deri, havde den største Overensstemmelse med de Forvandlinger i Forestillingerne, der altid foregaae i den sædvanlige Overgang fra den vaagne Tilstand til Sovn. Tilskuerne syntes ogsaa Alle hensatte i denne halvt drømmende, men yderst behagelige Stemmning. De sad stille med halvt aabnede Øine og stirrede frem for sig. Valman gik det ligeledes, og Frøken Falk syntes ikke at bemærke, at Stoleryggen, hun troede at hvile sig mod, var hans Arm.

»Prægtigt!« – mumlede Agenten og gæbede, medens han satte sig i en mageligere Stilling og hvilede sit Hoved paa Skulderen af en aldrende meget fyldig Dame, der sad ved hans venstre Side. Fuglen, man saae flyve hen over den stille Indsø i det klare Maanelys, havde imidlertid forvandlet sig til en bevinget Genius med et stort Overflodighedshorn i Haanden, hvoraf en uendelig Mængde Blomster syntes at udflyve og blive til prægtige Sommerfugle – medens Maa-